

mentationer og lignende fra bl.a. Europarådet, som Danmark har tiltrådt og findes også i art. 196 i FN's Havretskonvention. Den foreslåede ændring af loven skal derfor også ses som et led i opfyldelsen af disse internationale bestemmelser.

Det er hensigten at udarbejde en fortegnelse over naturligt hjemmehørende fisk, som kan udsættes uden tilladelse efter denne bestemmelse.

I forbindelse med udarbejdelsen af regulativ efter lov om vandløb, vil der endvidere kunne gives konkrete tilladelser til udsætning af fremmede arter.

Reglen i *stk. 2* omfatter kun planter, som ikke tilhører den naturligt hjemmehørende vildtlevende flora, idet spørgsmålet om re-introduktion af vilde plantearter, der tidligere har levet i Danmark, og en kontrol heraf næppe vil være relevant. Baggrunden for reglen er i øvrigt, at det danske natur- og kulturlandskab i stadig større omfang får tilført planter, som ikke er naturligt hjemmehørende. Det er imidlertid ikke hensigten, at bestemmelsen skal bruges til generelt at stoppe denne udvikling, som i mange henseender kan være til gavn for navnlig jordbruget. Bestemmelsen skal også i øvrigt anvendes yderst selektivt og har alene til formål at hindre, at der udsættes og sås planter, som vil kunne spredes til den vilde natur og her få en kraftigt dominerende plads på bekostning af andre arter. Dette beskyttelsesbehov gælder især for så vidt angår de naturtyper, som er nævnt i §§ 3 og 4. Her vil man normalt kunne sætte som vilkår i forbindelse med behandlingen af sager om dispensation til tilplantning og lign. af disse områder, at der ikke sker udplantning eller såning af sådanne fremmede planter.

Det bemærkes, at i det omfang der fastsættes regler om, at såning eller udplantning af bestemte planter kræver tilladelse, vil der også med hjemmel i *stk. 2* kunne fastsættes regler om bl.a., på hvilke vilkår eller i hvilke områder dette kan ske, således at der eventuelt tilvejebringes en almindelig reguleringsordning vedrørende disse planter, hvis dette administrativt set er mere hensigtsmæssigt end et konkret tilladelsessystem.

Udnyttelsen af bestemmelsen i *stk. 2*, vil alene ske efter forhandling med Landbrugsministeriet samt landbrugs-, gartneri- og skovbrugserhvervet.

Til § 32

Bestemmelsen svarer til den hidtidige bestemmelse i naturfredningslovens § 43, *stk. 3*, der blev indført i 1978. Ifølge denne kan rørsær i perioden 1. marts–1. november kun ske med tilladelse fra miljøministeren. Forslaget til § 32 viderefører denne retstilstand uændret, og bestemmelsen forudsættes administreret som hidtil. Det bemærkes, at Miljøministeriet har udgivet

en folder om bestemmelsen, og det skønnes, at denne i dag er kendt af så godt som alle rørhøstere.

Til kapitel 6

Fredning

1. Myndighedsstrukturen m.v.

Kapitel 6 indeholder regler om fredningers indhold, tilvejebringelse og retsvirkninger, herunder erstatning. De gældende regler findes i naturfredningslovens kapitel 3.

Det traditionelle fredningsbegreb er kendt fra den første naturfredningslov fra 1917. Uanset de andre muligheder, som efterhånden er kommet, for at det offentlige kan regulere udviklingen i det åbne land, og den udvidelse, der i de senere år er sket i de generelle reguleringer, er fredningerne forblevet et centralt instrument til gennemførelse af dansk fredningspolitik. Dette skyldes ikke mindst, at en individuel fredning stadig er den stærkeste offentlige regulering, der kan pålægges fast ejendom. En fredning kan således indeholde såvel bestemmelser om bevaring, det vil sige forbud mod ændringer af den hidtidige tilstand og drift, som påbud om at foretage eller tåle en ændring for at opnå den tilstand, som er formålet med fredningen.

Naturfredningslovens bestemmelser om fredninger har kun været ændret væsentligt i 1978, hvor proceduren blev ændret især med henblik på en øget offentlig medvirken ved fredningernes gennemførelse.

Lovforslaget opretholder fredningsinstitutionen som et særligt rets- og styringsmiddel til en varig sikring af de formål, som er omfattet af loven. Forslaget indebærer imidlertid, jf. afsnit 2.8. i de almindelige bemærkninger, nedlæggelse af fredningsnævnene og Overfredningsnævnet, som hidtil har truffet afgørelser i fredningssager. Kompetencen til at behandle og træffe afgørelse i fredningssager er efter forslaget henlagt til amtsrådene med klageadgang til Naturklagenævnet, hvis erstatningsafgørelser kan indbringes for taksationskommissionen for naturfredning.

Om baggrunden for de foreslåede ændringer af myndighedsstrukturen bemærkes især:

I årenes løb har amtsrådene overtaget stadig flere af naturbeskyttelsesopgaverne, således at fredningsnævnene allerede med den gældende lovgivning har et begrænset virkeområde.

Den generelle beskyttelse af naturtyper og småbiotoper administreres således ikke af fredningsnævnene men af amtsrådene med Skov- og Naturstyrelsen som klageinstans.

Den naturpleje og naturgenopretning, der udføres på grundlag af fredningsbestemmelser eller aftaler i